

Nr 315.

Av herr **Jacobson m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 93, angående ändrade bestämmelser rörande fridlysning av björn och lo.

I Kungl. Maj:ts proposition, nr 93, angående ändrade bestämmelser rörande fridlysning av björn och lo förklarar sig statsrådet Domö icke vara beredd att helt tillstyrka ett genomförande av de jakttider, som björnutredningen föreslagit, omfattande i fråga om björn tiden 1 maj till och med 15 juni samt från och med 1 september till och med 15 oktober och i fråga om lo från och med den 1 november till och med utgången av februari månad, utan anser att det bör ankomma på Kungl. Maj:t att årligen utfärda de föreskrifter, som med hänsyn till föreliggande förhållanden, inträffade skador, uppgifter om djurstammarnas storlek och föregående års avskjutning kunna anses lämpliga. Den föreslagna jakttiden för björn underkännes av statsrådet, som hyser den uppfattningen att björnen bör vara fridlyst under våren och den allmänna jakten begränsas till en period under hösten, fastslagen under tiden den 1 september—15 oktober.

Det är synnerligen förvånande att statsrådet Domö på grund av djurskydds- och naturskyddssynpunkter ansett sig förhindrad godtaga björnutredningens förslag, som till och med tillstyrkts av naturskyddsföreningen, som varit representerad i utredningen av föreningens sekreterare fil. lic. N. Dahlbeck, vilken för övrigt fungerat såsom utredningens sekreterare. Det förefaller därför såsom högst troligt att de s. k. naturskyddssynpunkterna blivit synnerligen väl bevakade och beaktade inom utredningen. Samma omdöme kan icke fällas rörande lapparnas och den bofasta befolkningens intressen.

Statsrådet Domö har tydligen tagit intryck av naturskyddsföreningens i sitt yttrande omnämnda förhållande, att i Italien, som knappast brukade räknas bland föregångsländerna för djurskydd, en björnstam av omkring 200 djur tolererades helt nära Rom, och i detta fall varit konungsligare än Konungen själv, d. v. s. gått längre än svenska naturskyddsföreningen gjort. Det är dock att märka att i Roms omgivningar funnos varken renhjordar eller skogsbeten för tamdjuren.

Den av björnutredningen föreslagna jakttiden för björn börjar allt för sent på våren, enär björnen redan vid denna tid är uppstigen ur sitt vinteride sedan början av april. Den lämpligaste tiden under våren vore från den 1 april till och med den 31 maj. Den av björnutredningen föreslagna tiden på hösten är ej heller lämplig, enär huden i början av september är så gott som värdelös. Först i oktober kan björnens hud anses fullhårig. Höst-

jakten bör därför taga sin början först den 1 oktober och pågå till och med den 30 november.

I fråga om rätten att döda örn, som åstadkommer stora skador i synnerhet å renkalvar, synes utredningen nästan helt och hållet förbisett denna omständighet.

Statsrådet Domö omnämner saken på fem rader i den kungl. propositionen och hänvisar till nu gällande bestämmelser »varvid jakträttsinnehavare kan erhålla Kungl. Maj:ts tillåtelse att döda det antal dylika djur, som för sådant ändamål prövas nödigt».

Ett bifall till Kungl. Maj:ts proposition i oförändrat skick skulle i huvudsak innebära att ingenting för närvarande åtgjordes i saken.

Allt skulle förbli vid det gamla. Detta kan inte vara rätt gent emot lapparna och den bofasta befolkningen i Lappmarken, varför riksdagen bör se till att rättelse i de nuvarande fullständigt olidliga förhållandena vinnes och den norrländska befolkningen erhåller det skydd mot rovdjuren, som är oundgängligt. För att ingen oklarhet skall råda rörande rätten för vederbörande jägare att behålla bytet, synes en omarbetning av § 18 mom. 1 vara erforderlig.

Enligt propositionen skulle någon jakt på björn, lo och örn icke få förekomma inom nationalparkerna annat än efter Kungl. Maj:ts tillstånd i varje särskilt fall. Den rätt som enligt förslaget skulle tillerkännas lapparna att omedelbart efter skadegörelse av björn eller lo »förfölja och döda angriparen» är icke avsedd att gälla inom nationalparkerna. Detta är en uppenbart orimlig tingens ordning om man betänker att nationalparkerna inom Norrbottens läns fjällvärd omfatta tiotals kvadratmil och att man numera även har en nationalpark med en areal av fem kvadratmil långt nere i skogslandet på det s. k. Muddusområdet.

Med stöd av det ovan anförda tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 93 måtte uttala sig för den utvidgningen av rätten till jakt efter björn, att dylik jakt blir tillåten under tiden 1 april—31 maj och 1 oktober—30 november;

att jakt efter lo blir tillåten under alla tider av året; att jakt efter örn blir tillåten på alla renbetesland; samt att lapparnas rätt att förfölja och döda varje rovdjur som angripit renar eller tamdjur utsträcker att omfatta även nationalparkerna.

Stockholm den 19 mars 1943.

Uddo R. Jacobson.

O. W. Lövgren.

J. O. Gavelin.

I motionens syfte instämma:

Evald Ericsson.

E. Oskar Åkerström.

Gösta Skoglund.